

Глава 12.

Свикнах с господин Виктор и той с мен. Материално съм зависима от него и по стечение на обстоятелствата съм принудена да бъда до него, но за късмет лесно му се угажда, кротък е и задоволен във всяко отношение, разбран човек, както се казва в моя край, така че животът ми става все по-поносим. Той не може да бъде сам и демонстрира щастие от това че точно аз съм до него, с мен животът му е хубав, често изтъква това и вярвам, че така мисли.

В средата и в края на месеца ми дава чекове от \$1000 и \$1500, с \$500 повече от уговорената месечна заплата, с което и недвусмислено изразява отношението си към моята работа. Интересно, че нито веднъж не коментира този бонус. Не позволяваше да харча парите си, нито долар, дори периодично ме проверяваше, искаше да му донеса последното извлечение от спестовната си сметка.

След пет месеца престой при господин Виктор спестих \$12500. Постоянно това ми е в съзнанието, аз съм богата жена и не мога да не свържа това с добрината на господина. От сърце се грижи за мен и изпитвам силна необходимост да му се отплащам за това. Почти заобичах този добър човек.

Не заобичах обаче господин Виктор по начина, по който изразява това Патриша към Джо. Не съм го целунала нито веднъж, нито ми идва на ум нещо такова, нито бих могла да го направя, дори и да изискваше това от мен. Но аз обичам този добродушен старец, който проявява широко сърце и благородна душа към всички хора. Не чух да казва,

че някой е лош. Онова, което мога да направя за него, е старостта му да бъде колкото се може по-поносима, и правя това с искреност и с цялата си добрина, която съществува в мен. Животът край господин Виктор е приличен, това е мисъл, която все повече ми се натрапва в моите самотни часове.

И събиранията, които са все по-чести, с брачните двойки Патриша & Джо, Елизабет & Дуайт, Маргарет & Джейк и Барбара & Том, осмислят живота и запълват времето. Господин Виктор очаква тези срещи с по-голямо от моето желание и вълнение, особено откакто всички тези жени започнаха да си бъррят с него и да го развеселяват.

Виктор е кротък, а те – тенденциозни и покварени, често му натрапваха разговор за мен, „умната, добра и изстрадала жена“, на която всички трябва да помогнат, както казваха те. А старецът се разплаква и иска съвет как повече да ми помогне.

Естествено, схванах какво изобщо целят с „грижите“ си за мен, които не означават нищо друго, освен придумване на Виктор да склучи с мен „хуманитарен брак“, за да стана негов наследник.

Ще излъжа, ако не призная, че неговото богатство ме привличаше, но ме отвращаваше коварството на „лешоядките“, които безскрупулно стъпкваха човешката добрина и наивност и които организираха всички тези събирания само за да подготвят нашия брак.

Онова, което допълнително ме обиждаше, че при това изобщо и не си помисляха да чуят моето мнение за – моя – бъдещ брак. Виктор е средство, но и аз съм средство, това е рана, която боли под видимо здрава кожа.

- Всичките ми наследници изтеглиха своето – започна веднъж Виктор, явно под влияние на жените, които го придумваха да ми помогне. Говореше бавно и със силни чувства: – Това имущество, което имам, в семейството се съгласихме да остане само за нуждите на моята старост. За

това имаме и подписани документи – каза и дълбоко се замисли, мълча чак десетина минути, за да продължи: – Слава Богу, старостта ми не е трудна, за това благодаря на Бога, и ето те сега и теб. Желая да наследиш имуществото, което имам – каза и пак замълча. Явно се мъчеше да намери думи, с които да ми каже онова, което беше взел като решение. Каза, без да ме погледне в очите: – Трябва да сключим брак!

Не отговорих. Не отговорих и след неколкократното повтаряне на предложението за брак, което се случи за няколко дена. Мили са ми парите, бих ги взела поне по една причина – безболезнено да отгледам внучетата си, но в мен започна да смърди чувството за поквареност, злоупотреба с немощен старец, а и най-вече организираната измама, която с нищо не може да се докаже.

Въздържах се да отговоря, защото още не можех да определя в себе си какво да приема: превеса на алчността или изпитанието на съвестта.

За отлагане на решението не е само това причината. Прекалено много хора около мен напиреха да сключат брак и от това ме обземаше неясен страх.

- Умнице! Какво чакаш още с този брак? – в един телефонен разговор, изпълнена с гняв, ме укоряваше госпожа Патриша.

- Значи, ние сме покварени, а ти – почтена...!? – веднага след обаждането на Патриша ми телефонира и ме бодна госпожа Елизабет.

- Толкова се измъчихме и инвестирахме в теб, а ти се правиш на тийнейджърка... – обади се госпожа Маргарет и ме нахока.

- Ти тук с кого си правиш майтап? Всички ние сме държанки и лешоядки, а ти си някаква чистница... – като куче лаеше госпожа Барбара.

- Малката, какво става с теб? – обади се и госпожа Роза.

През това време умря господин Марк, в срока, който отдавна беше предвещала госпожа Патриша. Тази смърт ми подейства обезпокоително, защото ми заприлича на дирижирано прекратяване на един живот, за да бъде попълнена групата от двойката Дана & Виктор, като пета брачна двойка.

Последва парти при госпожа Рози, на което се срещнахме вече оттренираните пет брачни двойки, както и госпожите Рози, домакинята, и Мици, но и госпожа Джейн от Чикаго и вече срещания представител на дружеството, господин, чието име все още не съм научила. Партието имаше за цел представителят на дружеството и госпожите Джейн и Рози да организират среща с нас, петте жени. Госпожа Мици беше тук със задачата да поеме грижата за старците по време на срещата.

Срещата беше предшествана от разговор с мен.

- Госпожо Дана, Виктор предложи ли ви брак!? – започна госпожа Джейн.

- Да, предложи ми – потвърдих аз.

- А вие кога ще сключите този брак? – тя зададе въпроса със строг глас.

- Не знам... – започнах аз, но бях прекъсната.

- Какво значи това, че не знаете? – избълва госпожа Джейн със заплашителен глас. Добави: – Ако не знаехте, щеше да е О.К., ама знаете повече, отколкото трябва.

- Ще сключите ли брак?! – намеси се госпожа Рози, и тя със строг глас.

- Ами, да ви кажа истината... – започнах и отново бях грубо прекъсната.

- Вие се съгласихте да членувате в нашето дружество. Приехте и работата и работихте за заплата. Беше ви намекнато, че по-късно ще промените статута си и ще преминете на процент... – строго и делово говореше представителят на дружеството. Той продължи: – От този момент сте в този друг статут. Онова, което чрез вас заедно

заприходим, вие лично или дружеството, на вас ще се полага процент: 20% до първите \$100000 приход, 50% до \$1000000 и 75% от всички следващи заприходени суми – представителят не промени тона си, премяташе в ръце някакви документи и говореше делово. Завърши с думите: – Под приход се разбират всички постъпления, включително подаръци и наследства.

- Вие, Дане, душо, трябва да подпишете договор за това с дружеството – с по-мек глас се обади госпожа Роза.

В този момент представителят ми подаде документите, които дотогава прелистваше, това беше договор в два екземпляра. Схванах, че съм в игра, с която не съм свикнала и до която не съм дорасла. Уплаших се, но се мъчех да не покажа това. Как да се измъкна, разсъждавах, не вземах в ръцете си договора.

- Подпишете договора! – викна ми госпожа Джейн и тихо добави: – Ако не го подпишете, ще си имате работа с агенцията и с дружеството, а не бих ви препоръчала това. Ще ви се случат прекалено много грозни неща, боя се, и онези, най-грозните.

Размишлявах няколко мига, а тогава главата ми се изпълни със заплашителен вой, който, като халюцинации, чувах в лагера Дретель. Разтреперих се. С воя се смесиха опасните хора от изявлението на госпожа Джейн, допълнително се разтреперих. Зави ми се свят, това беше сигнал за пълна загуба на контрол над мислите, за ужаса, който се повтаряше в лагера, трябваше незабавно да се махна, да избягам от психическия тормоз, бързо се наведох към договора, потърсих мястото за подпис и с усилие успях да се подпиша. Единият екземпляр от договора натъпках в чантата си, станах и без думи отидох при групата.

На срещата с жените, която последва, и която беше ръководена от госпожа Роза, не знам какво се случваше, защото не можех да мисля за каквото и да било друго, освен за договора и за евентуалните последици за мен.

След два дена бях в Лас Вегас и сключих брак. И през това минах почти с половин съзнание, както и при подписването на завещанието от господин Виктор, което пък ще стане пред адвоката на дружеството след няколко дена.

Колкото и да се опитвах да се успокоя, съвестта ми оставаше неспокойна. Всеки ден размишлявах и се самоосъждах.

Два месеца не преставах да се самоосъждам, а тогава ще дойде на гости госпожа Мици и ще остане у нас пет дена. Всяка нощ разкривахме душите си, а петата доста се разплакахме.

- Не мога да те позная след като се „омъжи“!? – и бодеше и хапеше тя.

- Не можеш! – съгласих се веднага, трябваше ми някой, пред когото да открехна душата си, и продължих: – С неспокойна съвест съм.

- Знам и затова исках да поговорим, малко да те разтоваря – продължи тя сериозно и приятелски.

- Ужасявам се от онова, което правя. Омъжих се!? Алчна... – без заобикалки веднага атакувах себе си.

- Пресилваш! – прекъсна ме тя и продължи: – Нито си се омъжила, нито си прекалено алчна, нито крадеш от някого, нито нещо и от някого си изкопчила със сила...

- Почтена съм, така ли!? Не ти е ясно откъде идва моето безпокойство!? – продължих в започнатия стил.

- Преди всичко не съм казала, че си почтена, защото милионите никъде и никога не могат да се спечелят без мръсотия – госпожа Мици реши да не ме щади, но не криеше приятелството и добрината си към мен, и продължи: – Нито една от жените, които познавам, не е стигнала попочтено до целта, която нарича богатство – замълча малко и скоро продължи: – Единственото ти непочтено нещо е желанието ти да станеш милионер. Нека го наречем и алчност. По това си само една от стотиците милиони амери-

канци, които мечтаят да станат милионери. И всички те ходят с вдигнато чело и не си и помислят, че някой ще ги спре и ще им плюе в лицето заради това, напротив. В американското общество всеки се цени по способностите, влиянието, а и почитеността, толкова, колкото долари имат, милионерите – най-много – отново направи пауза: – По това ти не си по-почтена, но и по-непочтена, от повечето американци. Друг въпрос е това, че в теб се сблъскват противоречия заради все още запазенния морал от Стария край и рационалността на технологичното общество в така наречения свободен свят. Можеш обаче да живееш едновременно само в един свят, реши в кой ще избереш – каза тя, за миг ме измери с поглед, и след като не ѝ отвърнах, продължи: – Между другото да ти кажа и това: Парите на господин Виктор са си само негови, никой и не си помисля да претендира, че има право върху тях, защото той отдавна е изплатил всички родителски материални задължения, като е удовлетворил всички наследници. Та, чие е богатството на Виктор след Виктор? Моят отговор е – пак на Виктор, съответно на този, на когото той, със здрав и ясен разсъдък, съзнателно и доброволно, го е дарил. А Виктор е с ясен разсъдък – каза тя и замълча.

Тази нощ чух от госпожа Мици прекалено много нови виждания и схващания, и наистина, след нея успях да променя нещо в себе си, успях и да заключа съвестта, така че повече да не знам, дали е спокойна или неспокойна, но престана да ме преследва. Тъй като Виктор е дружелюбен старец, успях да се върна към спокойствието, което имах преди брака, и отново ми беше хубаво. Дори не ми е скучно като по-рано. Вече съумявам да се развличам и с телевизионните предавания, успявам да прочета по нещо, а най-приятно се чувствам в кухнята, където измислям разнообразни ястия и сладкиши, които Виктор от своя страна смята и възприема единствено като израз на моята топлина, грижа и любов към него.

Горе-долу на всеки двадесет дена имаме парти на групата, което се организира и ръководи от госпожа Патриша, всеки път при следващата брачна двойка. Тези събирания престанаха да ми доставят удоволствие и се превръщат в един вид надхитряне и показ на фалшиви ценности. След смъртта на покойния Марк изчезна госпожа Ен, никой от нас не знае къде е, въпреки че се шушука за Сан Франциско и нов брак, който ще склучи в неизбежния Лас Вегас.

*

В групата настъпи разстройство на ритъма, ясно е на всички ни, поне по една причина: понеже вече два месеца не е имало парти. Оредяха и отделните посещения, а и телефонните разговори помежду ни оредяха. Промяната особено се забелязваше при госпожа Патриша, която дотогава, като някакъв негласен шеф, постоянно ни се обаждаше по телефона и ни досаждаше с дреболии.

След като умело довежда докрай плана за елиминирани на наследниците (освен църквата), разгонва всички семейни приятели на Джо, освен Александър. Прогонва Майкъл, брокера на Джо, и довежда Кристофър, брокера на агенцията, затова вече никой от близките на Джо не знае какво прави тя с неговото имущество, а вече е тръгнала към завършващата фаза на плана – прехвърляне на имуществото на нейно име (или на името на агенцията).

Въпреки че е лукава и изкусна, в този случай госпожа Патриша надценява възможностите си и прекалено бързо и смело навлиза и в онези деликатни правни въпроси, където се изискват повече познания и предпазливост, отколкото има тя. При това влиза в конфликт и със специалистите на агенцията и дружеството, които я предупреждават за грешки и настояват техните специалисти да ѝ помогнат по въпроси, при които има колебание. Твърдоглаво

и самоуверено продължава по своя начин и се натъква на затруднения и допуска грешки.

Колкото повече госпожа Патриша затъва в неприятности, толкова повече информация за нея изтича до нас. В организацията тя е ръководител на група от пет брачни двойки и получава значителен процент от реализираната печалба от всеки от нашите бракове. Такава възможност започнах да предполагам доста отдавна, затова, когато това се потвърди, не бях изненадана, дори такова нещо е и в съответствие с икономическата логика, която присъства в моя стил на разсъждаване.

Не знаех и ме изненада друга информация: съществува годишен план за реализация на приходите на шефа на групата отделно и групата като цяло. Особено строго е съставен финансовият план на шефката на групата, за да се поддържа постоянно мотивацията на членките.

Ако шефката не изпълни плана с двадесет процента, не получава процент от прихода от останалите четири членки, което са много пари. Ако не изпълни плана с петдесет процента, губи целия си приход за тази година – личен и на групата. А ако не изпълни плана със седемдесет и пет процента, губи всички постъпления, които изобщо е реализирала чрез дружеството и агенцията, изхвърлят я на улицата, където обикновено завършва живота си като бездомник или по неизяснен начин.

Нашата шефка напълно блокира в личен план. Сред нас се разнесе твърдението, че не е изпълнила и една четвърт от плана. А това в нейната работа е ужасно положение, затова не е за чудене, че госпожа Патриша е уплашена и отчаяно прави последни напъни.

Първата ѝ грешка, както вече се говори, е в общата оценка на имуществото на господин Джо, която тя прави преди да дойде при него. Още по-голяма нейна грешка, за която е виновна изключително тя, е че напълно погрешно оценява качеството на имуществото.

Оказва се, че положението на имуществото, с което разполага господин Джо, ще бъде много заплетено след неговата смърт.

Неговата къща, състояща се от два отделно обособени жилищни обекта, е строена едновременно – единият апартамент от брачната двойка Зорич – Джо и Мери, и вторият – от родителите на Мери.

Парите в ценни книжа също са в две части – на Джо и Мери от една страна, и на нейните родители – от друга.

Когато родителите на госпожа Мери започват да усещат бремето на старостта, извикват дъщеря си и зет си и им предлагат да направят четворно завещание. Изхождат от факта, че единствена тяхна наследница е дъщеря им Мери, която, както и зетят Джо, няма деца и директни наследници, затова предлагат решение за наследяване, според което всички наследяват всекиго, като онзи, който остане последен, наследява цялото имущество на тримата починали, а него го наследява църквата. И подписват такова завещание.

На практика ще се случи следното: Джо е останал последен и е наследил имуществото на тримата починали, в смисъл, че всичко е негово, докато е жив, а след него всичко, което остане, ще се наследи от църквата.

Господин Джо изобщо не успява да разбере докрай онова първоначално завещание, някога не го е било много грижа, знаел е, че всички са защитени до края на живота си, а и самият той. Тогава е бил още млад и далеч от мисли за смъртта, предполагал е, че старите ще починат преди тях, наследството ще ползват те двамата, както и станало. А за онова, което ще се случи след смъртта на последния, ако ще и да е той, наистина, тогава само периферно го е интересувало, защото всичко това е било прекалено далеч от него, а още повече – няма да има и потомство.

Госпожа Патриша от началото до края се заблуждава от първите две завещания на Джо, които той е направил,

без да разбере първоначалното завещание, според което той наистина е наследник на всички, но пък църквата е наследник на всички тях след него, което Джо изобщо не успява да схване докрай.

Оказва се, въпреки целия ум на маститите адвокати на дружеството, че съпругата на Джо, Патриша, може да измъкне, в идеалния случай, само една четвърт от имуществото, което има произход от първоначалното завещание.

Изправена пред своята катастрофа, защото, реално погледнато, това е нейният абсолютен крах, панически започва да търси изход и се оставя в ръцете на правните експерти на дружеството. Оттам ѝ дават инструкции, които се облягат на следната правна логика: Джо може, докато е жив, без ограничения да разполага с цялото имущество на четирите лица, може дори и да се разпорежи с него, като го продаде и го прехвърли на нов собственик. Патриша е готова да направи всяка крачка към реализацията на това. Обременена с това, тя все повече се губи от групата, а ние научаваме все повече неща за нея и нейните планове, а те са: Джо ще продаде къщата, а парите ще получи тя. Джо ще продаде и всички ценни книжа, преди това ще смени стария брокер Майкъл с брокера на агенцията, Кристофър, така че собственици ще станат госпожа Патриша и агенцията. Джо ще „изтегли“ в брой всички пари от банката, за да може да ги поеме госпожа Патриша.

Предпоставка за реализацията на плана е уреждане на сметките с двама души. Брокера Майкъл тя изгонва както от къщата си, така и от неговата компания, за да не може да узнава какво ще се случва с ценните книжа, които години наред е водел той.

За продажбата на къщата извършва голяма подготовка, за да убеди Джо, че трябва да смени климата, ако мисли още да живее. Ще отидат в друг щат, ще наемат апартамент и ще сменят климата така че да го „устройва“.

Тя ще се „жертва“ за своя Дундьо, макар че нея я устройва само Калифорния, успява да го убеди или поне си мисли, че е успяла. Той физически е напълно зависим човек и не може да се противопостави. Под жестоко давление ще приема нейните планове.

За изпълнението особено на тези, последните, намерения, на пътя ѝ може да застане само единственият останал семеен приятел на Джо, господин Александър, който в последно време все по-открито се съмнява в нея.

Александър вече от няколко месеца не работи за църквата, но все още по някакъв начин се усеща неговото присъствие там, все още от него се интересуват за състоянието на Джо, когото Патриша вече напълно е отделила от църквата. Александър ѝ пречи. Ще отстрани и него, решила е.

- На Джо не му понася калифорнийският климат – лукаво му се оплаква веднъж тя и добавя: – Ще продадем къщата и ще наемем апартамент там, където лекарите му препоръчат подходящи климатични условия.

- Не си играй с това! – решително отвръща Александър. Той реагира по-остро, отколкото предвижда Патриша, предупреждава я с повишен тон: – При такива намерения съм готов с всички средства да защитавам интересите на своя приятел.

- Кого ще защитаваш...? Нали по-важна е съпругата... – като квачка над яйца се накокошинва госпожа Патриша.

- Слушай, ти, жено без женственост и душа, открито ще ти кажа – без много да се съобразява, за пръв път в тази къща се развива господин Александър: – След Джо можеш да правиш каквото искаш, но докато е жив, ще бъде негов жив щит. Няма вариант интересът на Джо да бъде продажба на къщата, в която желае да умре, поне на нас двамата е казвал това доста пъти. Опиташ ли се да я продадеш, за противник ще имаш мен, а не само Джо.

Джо слуша този разговор, още по-рано е почувствал какво му се готви и плаче от безсилие.

- Прекратяваме приятелството с теб! – крива госпожа Патриша и добавя: – Моля, напусни нашия дом. Това желаем аз и Джо. Виж как трепери, безпокоиш болен човек... Излизай от къщата, няма да позволя да умре, затова че го безпокоиш!

Господин Александър се двоуми как да постъпи, а когато немощният Джо му дава знак все пак да си тръгне, напуска къщата с твърдото решение никога да не прекъсне приятелството си с Джо. Така и казва на прага на вратата:

- Джо и аз не можем да прекратим приятелството си, както се изрази. Запомни това! С теб приятелство никога не е можело да има, затова няма какво и да се прекратява, запомни това.

Докато Александър, изпълнен с гняв, напуска дома и мисли как да застане на пътя на безогледната жена, тя застава зад гърба му и подхвърля:

- Ако прекрачиш прага на нашия имот, ще извикаме полиция и ще настояваме да ни защити от натрапник.

Джо става много нещастен след загубата и на последния приятел, на когото единствено още се осланя. Това става повод отново да започне да размишлява по основния въпрос на своята съдба, „любовта“ на Патриша, за която преценява още веднъж правилно, но физическата немощ като великан се изпречва пред всички рационални решения. Тази ситуация трябва да е била решаваща да започне онова тревожно писмо до полицията.

Колкото повече се стабилизираше позицията на госпожа Патриша, толкова по-редовно започнаха да се състоят нашите срещи, но също така те не бяха онова, което бяха преди. Можеше да ни свика, а самата тя да забрави да дойде.

На срещите се разискваха и договаряха само практични въпроси. Може да се каже, че поотделно всяка

жена представяше отчет за последните медицински изследвания на старците, лекарствата и дозите, начина на полагане на грижи, субективното състояние на болестта, както и се провеждаха дискусии и се разменяха съвети и опит.

В групата целенасочено се мистифицираше ефикасността на един тибетски чай като постижение на алтернативната медицина, чрез която всички тибетци доживявали дълбока старост. На нашите срещи госпожа Патриша многократно твърдеше това.

Чаят се намирал само в малки тибетски райони и в ограничени количества, затова бил много скъп и човек трудно можело да се добере до него. Ние го получавахме от агенцията чрез госпожа Патриша, която ни даваше и указания за начина на приготвяне и употреба.

За чая, наречен „тибетец“, чух за пръв път в колежа, а за него тогава убедително говореше госпожа Роза. Виктор беше току-що започнал да го пие по времето, когато започнах да се съмнявам в ефикасността на тибетеца. До съмнения се стигна съвсем случайно.

Веднъж, когато имахме парти у Патриша, тя не можеше да се отпусне, беше смутена и нервозна, имах чувството, че всичко, което вземаше в ръка, ще се пръсне. Беше безогледна и груба към всички, особено към старците.

- Седнете там и не ставайте! – като нападна точно Виктор, който поиска вода, овика и всички старци.

- Сядайте! Какво чакате...?! – крещеше и срещу жените, а и срещу мен, макар че вече бях седнала.

Госпожа Патриша бръкна в чантата си, извади и хвърли на масата една купчина документи, чаеве, лекарства, ключове... Един от листите се отдели и падна близо до мен. Повече от желание да избегна мрачния ѝ поглед, отколкото ме интересуваше този документ, започнах да го чета. И щом плъзнах поглед по него, схванах, че съдържанието му до голяма степен е необичайно.

На листа, в първата колонка бяха инициалите на шестимата старци, това не беше трудно да се отгатне. Във втората имаше дробни числа, за които скоро схванах, че са дневните дози на тибетеца. В третата и четвъртата са числа, които не разбрах, в първия момент си помислих, че са цени, но по-нататък нямаше логика. В петата колонка бяха прости числа. Кат видя, че гледам в този лист, госпожа Патриша ме погледна грубо и още по-грубо събра листите и ги натика в чантата.

Едва вечерта, след като си легнах, и след като дълго време разгадавах съдържанието на листа, се убедих, че съм го разбрала. Петата колонка е месецът на планираната смърт на стареца, потвърдих го по месеца на вече починалия Марк. Третата и четвъртата колонка са началния месец на вземане на нова опаковка от тибетеца и периода на приемане. Ужасих се и скочих от кревата, дори разбудих и уплаших Виктор, когото с големи усилия едва бях успяла да успокоя и приготвя за лягане.

Убийци!?

Не можех да се отърва от тази мисъл и от страха, който самата тя предизвиква. Виктор беше последен, не бях запомнила датите от листа, но последни влязохме в групата и знаех, че не може да бъде пръв в графика на умиранията, затова не се боях за онова, което вече съм направила, плаших се общо от онова, в което съм се забъркала.

По-рано още бях забелязала, че в оборот има две различни опаковки тибетец, затова предполагам, че онзи, който пие Виктор, а понякога и аз, е обикновен чай, а едва в онази другата опаковка има и някакво опасно съдържание.

Какво!?

По последователността на вземане на втората опаковка, след като задълбочено прерових спомените си, установих: имат го Патриша и Елизабет, и извадих заключение,

че наред за умирање са техните мъже, господата Джо и Дуайт.

С чувство и на тъга, и на срам, и на страх, следях и забелязвах здравословните спадове на тях двамата. Спадовете са праволинейни, същевременно са и убедителни, и незабележими, зависи как ги наблюдава човек. По-напред беше господин Дуайт, беше на края на живота си и той дойде осем седмици след онази вечер, когато видях таблицата на Патриша. Задълбочено прерових спомените си, за да отгатна петата колонка на покойния Дуайт, но си останах само на опитите. Успях да установя нещо друго. Веднага след смъртта на господин Дуайт, в кухнята на госпожа Маргарет се появи втората опаковка на тибетеца, значи наред за умирање е господин Ричард. Успях и да открадна малко от този чай.

Проба от чая занесох в една независима лаборатория, която, между другото, ми взе за услугата почти петстотин долара.

- Една моя роднина умря по необичаен начин. Мислим, че много месеци с този чай я тровела една друга наша роднина, заради наследството – казах поверително и добавих. – Трябва ни потвърждение за нашите предположения.

Резултатът от авторитетната лаборатория е категоричен – чаят има обичайни съставки и в себе си „не съдържа токсични вещества“.

Имах време, но и инстинкт, да изясня феномена с умирањето вследствие употребата на чая. Отново откраднах чай от две кухни и го „проучвах“. Намерих част от лист, който ми напомни на средиземноморския декоративен храст олеандър. Успях и в Сан Пидро да намеря олеандър, откъснах клонка, изсуших листата, нарязвах ги и се уверих, че става дума за същото съдържание или много подобно.

Олеандърът не ми излизаше от ума. Дори се обадох на една приятелка в Република Сръбска, която пък беше приятелка на надалеко прочутата билкарка Марица Стевич, и я помолих да я попита за мнение относно олеандъра като чай. Отговорът пристигна много бързо и по шеговит начин:

„Олеандърът е отличен чай за убиване на старци, но при условие, че им се отвиват краката, когато заспят. И това не продължава дълго... А никой и никога няма да открие убиец!“.

Няколко дена преди откриването на писмото на Джо и аз получих нова опаковка от тибетеца. Настъпиха неспокойни нощи, в които ме преследваха и хриповете на умиращи старци, и професионалистите от агенцията и дружеството.

Моята агония продължи десетина дни, докато не взех решение да започна да пиша тази книга.

Що се отнася до тибетеца и до мен, Виктор може безгрижно да спи, това ме изпълваше със задоволство, докато работех върху този ръкопис.

По време на писането, особено в началото, под ръка ми беше опитният литератор господин Александър. Четеше и редактираше всичко, което завърших и не преставаше да ме насърчава, като между другото хвалеше перото ми, което приех като жест на добро възпитание, но доста често вярвах на неговите преценки. Пишех по шестнадесет часа дневно, непрекъснато девет седмици, и всичко това с желание и надежда, че ръкописът ми ще бъде завършен преди изтичане на предсказаните в писмото единадесет седмици от живота на Джо.

Семейството Патриша и Джо не премести от къщата на Джо, макар и да бяха обявили това. Къщата продадоха, но останаха под наем в апартамента, в който живееха. Така ми съобщи Александър.

През това време на господин Джо му стана зле, лежа в болница две седмици, върна се в апартамента и оти-

дох да го посетя. Когато за кратко бяхме сами, прошепна ми с молещ глас и много ме изненада:

- Ще разгласиш ли писмото ми?

- Да! – бях изпълнена с чувство за гордост, че можех да му обещавам това.

- Изглежда ще трябва да коригираш онази, единадесетата седмица – каза той с явното желание да се пошегува, защото вярваше, че с болницата поне за кратко е удължил живота си.

- Много по-добре сте след болницата – съгласих се с него.

- Не е заради болницата, а защото вече не пия тибетца...!? – още веднъж се усмихна.

За съжаление, още следващата седмица му стана зле и сърцето му спря по пътя за болницата.

Непосредствено след погребението на господин Джо ми телефонира госпожа Патриша и ми съобщи:

- Спешно трябва да замина, ще ти се обадя, когато уредя някои неща.

Госпожа Патриша повече не се появи и никой от нас не успя да се добере до информация за нейното ново местопребиваване.

*

В ръцете си държа самолетен билет за Белград и съм много щастлива. С изпълнени мечти се връщам при внучетата си, изпълних целта на пребиваването си в Америка, имам солидни спестявания и ненакърнена съвест.

Преди два дена още веднъж бях с Виктор в Лас Вегас. По взаимно споразумение прекратихме брака си. Караше ни госпожа Мици, която ще продължи „безбрачно“ да се грижи за господин Виктор – по моя препоръка (решение).